U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **N. Ch.**, zastoupeného Mgr. Lindou Henzélyovou, advokátkou se sídlem Kroměříž, Kollárova 647/15, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 1. 2007, č. j. 65 Az 174/2005 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 5. 2005, č. j. OAM-962/VL-07-04-2005. Tímto rozhodnutím mu nebyl udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že žalobce požádal o azyl ve snaze o setrvání v České republice poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění. Ani nestabilní situace v Moldavsku pod mocí komunistů nepředstavuje důvod taxativně uvedený v ustanovení § 12 zákona o azylu, byť stěžovatelem předestřený příklad z roku 1992 jistě představuje nátlak na stěžovatele k boji v Podněstří. Krajský soud pak neshledal chybným ani to, jak se žalovaný vypořádal s neudělením tzv. humanitárního azylu, azylu za účelem sloučení rodiny, překážkou vycestování a porušení procesu správního řízení.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti [odkazující se na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“] zejména namítá, že se soud

nedostatečně a nesprávně zabýval skutkovým stavem, když jej pouze převzal z rozhodnutí žalovaného; žalovanému stěžovatel vytkl, že se nedostatečně zabýval udělením azylu z humanitárních důvodů, ač byl jeho manželce i dceři udělen trvalý pobyt. Výtku vůči Krajskému soudu stěžovatel učinil i v tom smyslu, že nebyly splněny procesní povinnosti vyplývající z § 36 odst. 1 s. ř. s. a § 49 odst. 4 téhož zákona.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel zabývat její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, dostupné na www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí shledal mj. jako jeden z možných případů přijatelnosti kasační stížnosti situaci, kdy by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu zjištěno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je navíc vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní procesní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany.

V daném případě se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval v prvé řadě existencí azylově relevantního důvodu ve smyslu § 12 zákona o azylu; stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že správní orgán i krajský soud nesprávně posoudily jeho tvrzení v tom smyslu, že je nevyhodnotily jako relevantní ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně podle rozsudku ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37 (na www. nssoud. cz.) „*za pronásledování ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí...*“. Jelikož stěžovatel nebyl pronásledován státní autoritou, nadto ze správního spisu nevyplynulo, že by vůbec byl kým pronásledován, když nátlak k boji v Podněstří vycházel od jeho zaměstnavatele, nelze hovořit o tom, že by byl v zemi původu pronásledován ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu. Vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém v Moldavské republice dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny (srov. rozsudek č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 ze dne 10. 3. 2004, dostupný na www.nssoud.cz).

Ke stěžovatelově námitce stran humanitárního azylu (§ 14 zákona) Nejvyšší správní soud připomíná, že jeho účelem a přezkumem výroků rozhodnutí o této formě azylové ochrany se zabýval již mnohokrát (viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, všechny dostupné na www.nssoud.cz) a vždy dospěl k závěru,

že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a toho, zda se správní orgán nedopustil libovůle. Poukazuje-li stěžovatel na splnění podmínek humanitárního azylu, je třeba jej odkázat na shora citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s tím, že v těchto intencích se věcí zabýval i krajský soud.

Ke kasační námitce stran nepřiznání překážky vycestování lze taktéž poukázat na konstantní judikaturu, především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č.j. 4 Azs 5/2003 - 51 z něhož se podává, že „*žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami („mafií“) v domovském státě, spočívající ve vydírání žadatelky a ve výhružkách žadatelce a její dceři pro žadatelčiny podnikatelské aktivity, je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zřejmě bezdůvodná. Důvodem pro udělení azylu mohou být pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žadatel skutečně domáhal poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“.

Pokud jde dále o námitku týkající se neúplného zjištění skutkového stavu věci, Nejvyšší správní soud konstatuje, že je příliš obecná a není z ní patrné, k jakému skutkovému stavu věci směřuje ani jakých konkrétních pochybení se mělo ministerstvo dopustit; nejsou též předestřena konkrétní důkazně podložená tvrzení k zjišťování skutkového stavu věci. Takto formulovaná výhrada je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74 (na www. nssoud. cz) zaujal názor, že „*není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatelka toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by ji v konkrétní věci specifikovala, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatelky dopustil*“. Obdobně se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, uveřejněném pod č. 312/2004 Sb. NSS, kde uvedl, že „*pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy ´nechť si každý střeží svá práva ´; proto nemůže stěžovatel v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí*“.

Stěžovatel v kasační stížnosti konečně namítal porušení procesních pravidel v řízení před krajským soudem, konkrétně ustanovení § 36 odst. 1 s. ř. s. a § 49 odst. 4 s. ř. s. Jelikož se však v této argumentaci omezil na zcela nekonkrétní tvrzení, nemůže se Nejvyšší správní soud k takto formulované stížní námitce věcně vyjádřit. Pouze v rovině obecné lze uvést, že obsah soudního spisu neobsahuje žádné indicie svědčící pro závěr, že by se stěžovateli nedostalo potřebných poučení, či že by mu snad nebylo umožněno hájit efektivně svá procesní práva (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Pokud jde o namítané porušení § 49

odst. 4 s. ř. s., tato argumentace je zcela bezpředmětná, neboť zmiňované ustanovení upravuje postup soudu na nařízeném jednání; řízení před krajský soudem však proběhlo bez nařízení jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

Jak patrno, ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a jde proto, ve smyslu § 104a s. ř. s., o kasační stížnost nepřijatelnou.

Ke kasační námitce stran nesplnění procesních povinnosti vyplývajících z § 36 odst. 1 s. ř. s. a § 49 odst. 4 téhož zákona Nejvyšší správní soud dodává, že jde o námitku nepřípadnou.

O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm nelze rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu